

„Nebo můžeme spoutat některého z tvých kamarádů,“ dodala Poštołka. „Třeba by Hliňák rád strávil noc zavěšený na krápníku, abys tu měla společnost.“

Hliňák neklidně přešlápl z nohy na nohu – uvažoval, jestli se stihne před Poštołkou schovat.

Tsunami zavřela tlamu a lehla si zády ke všem drakům. Její žábry se vztekly chvěly, ale zůstávala zticha.

„To je mnohem lepší,“ řekla Poštołka. Oddusala do chodby. Její rudé šupiny v odlescích ohně jasně plály. Bláník ji následoval a nechával po sobě tmavší stopu mokrým ocasem.

Slunéčka skočila Dunákovi na ocas, než stačil odejít za ostatními. „Prosím, nenechávejte ji takhle,“ řekla. „Vím, že nejste tak zlí.“

Dunák ji setřásl. „Děláme, co musíme.“ Vydal se pryč.

Jakmile zmizeli, Hliňák znovu zkusil zatahat za Tsunamin řetěz. Ten však byl beznadějně silný.

„Přestaň, Hliňáku,“ zašeptala Tsunami. „Víš, co musíš udělat. Rychle, běž!“

Hliňák se zachvěl. Nechtělo se mu do studené vody, ale Tsunami měla pravdu. Odposlouchávání pečovatелů bylo poprvé opravdu důležité.

Přeběhl k řece a vrhl se do ní. I pod hladinou slyšel tlumenou ozvěnu Slunéččina nervózního pištění. Plaval proti proudu ke skalní stěně. Bez Tsunaminých zářících šupin mu hledání otvoru do sousední jeskyně trvalo déle než obvykle, ale konečně ucítil pod drápy volný prostor a protáhl se na druhou stranu.

S bušícím srdcem se ocitl v jeskyni pečovatелů. Pomalu se vznesl k hladině a vystrčil nad ni uši.

Tentokrát nešlo o žádnou hlasitou hádku jako minulý večer. Všichni tři draci se shromáždili u ohně a šeptali. Jejich hlasy k němu přes jeskyni sotva doléhaly – jako kdyby pečovatелé věděli, že se dračata mohou připlížit chodbou a poslouchat. Nikdo se ale neohlédl k řece, když Hliňák připlaval blíž.

„Kdy zítra?“ zeptal se Bláník.

Poštołka se naklonila k ohni. Její šupiny zářily ještě jasnější červení. „Vrátí se kolem poledne. Do té doby to musí být vyřízené.“ Poškrábala se drápy na křídle, aby se zbavila uvolněných šupin. Ocas měla stočený za sebou. „Už ji nechce vidět.“

Hliňák zařal pod vodou drápy. Určitě mluvili o Zářeně.

„Já to neudělám,“ prohlásil Bláník.

Dunák po něm vrhl ničivý pohled. „Nikdo to od tebe nečeká.“

„I když je to celé tvoje chyba,“ dodala Poštołka.

„Pořád si myslím, že jich potřebujeme pět,“ odsekl Bláník. „Co s tím udělá?“

„Najde nám nějakého nebeleta,“ odpověděla Poštołka. „Tentokrát pořádného. Žádné barevné náhrady.“

Všichni na chvíli ztichli a zahleděli se do ohně.

„Takže, jak a kdy?“ zeptal se Dunák věčným, vojenským tónem. „Utopit ji by bylo nejjednodušší.“ Znovu se vyčítavě podíval na Bláníka.

„Připojil jsem se ke Spárům míru s cílem přestat zabíjet draky,“ řekl Bláník. „Nebudu odporovat Jasnovidovi, ale sám to neudělám.“

„Musím to být já,“ řekla Poštołka přiškrceným, napjatým hlasem. „Je to jenom dešťoletka, ale i tak by ti mohla utéct.“